

Livet på Lærkevej i Vejen i 50'erne og 60'erne:

Jeg er datter af Ragna Elisabeth (kaldet Lis) og Willy Frandsen og blev født i Egtved hos mine bedsteforældre. Mine forældre var blevet gift knap fire måneder forinden, og da min far arbejdede på Vejen Andelsmejeri, var det i Vejen, at de skulle se efter en bolig. Det blev på Baungårdsvej i nr. 19, hvor de flyttede til kort efter min fødsel går jeg ud fra, idet jeg er døbt i Vejen Kirke den 20. juli 1952.

Jeg har selvfølgelig ikke nogen erindring om denne periode i mit liv, men jeg ved, at der i nr. 15 boede en familie, som var nært knyttet til min mor og mig. Jeg blev ofte passet hos dem. Manden hed Iver og konen "Malle" (Amalie), efternavnet var Nissen. De havde to piger: Anita og Rosita samt to drenge: Ole og Bent. Familien flyttede senere hen i "Rævefarmen" på Lærkevej 49, hvor Iver blev vicevært. Da jeg var tre år, flyttede vi til "Teglgården" på Lærkevej 3. Det var en boligblok med tre etager, og vi boede på første sal til venstre. I mine tanker har jeg ofte sammenlignet denne opgang med tv-serien "Huset på Christianshavn". Der var et rigtigt godt sammenhold, og man tog del i hinandens liv på godt og ondt. På vores etage til højre boede Jytte og Dormann Frandsen. De havde tre drenge, og Finn var den ældste. Når Jytte tog i biografen med sine drenge, kom hun ofte og tog mig med. Jeg kan huske, at vi så "Far til fire" filmene. Dormann arbejdede på Phønix. Jytte døde for øvrigt tre dage efter min mor, og de ligger begge begravet på Vejen Kirkegård næsten ved siden af hinanden. På anden sal til venstre boede familien Grøn, Ejnar og Lydia. Ejnar Grøn var selvstændig malermester, og de havde tre børn: Elise, Inge og Peter. Elise blev uddannet lærer på seminariet i Ribe og også gift derovre. Inge blev gift med Flemming Rosenstand og flyttede til Kolding. Sønnen Peter døde i 1971 i en knallertulykke i Læborg i en alder af 17 år. Ejnar Grøn var en god mand at kende, for når der kom nye tapetbøger, fik vi børn de gamle. De var gode at tegne i, og de kunne også bruges til at gemme påklædningsdukker i og til at tørre blomster i. Jeg kom ofte hos dem og legede især med Inge. Jeg kan huske, at Lydia smurte kærestemadder til os: rugbrød og franskbrød med puddersukker imellem! På anden sal til højre boede familien Andersen, Peter og "Ajs" (Anne Marie). Peter Andersen var snedker på Søren Willadsens Møbelfabrik på Torpsallé i Vejen, og de havde to døtre: Karen og Lisbeth. Karen var flyttet hjemmefra. Hun blev senere gift med Svend Bue Hansen og bosat omkring Haslev. De fik to sønner Finn og Niels. Karen var uddannet lærer. Vi besøgte dem engang i tresserne, hvor de boede i en lærerbolig på Sydsjælland. Jeg kan huske, at Lisbeth blev student, mens vi boede i opgangen. Hun blev senere uddannet som sygeplejerske og arbejdede på Finseninstituttet i København. Peter og "Ajs" flyttede til Haslev, da de blev pensionister. Det var for øvrigt Ajs, der lærte mig at strikke! I stueetagen boede til venstre

familien Hyldig. Faderen hed Erik og var snedker. De havde to sønner, - jeg husker kun den yngste ved navn Sejer. Han mistede en hånd ved en ulykke med noget krudt. Storebroderen hed Carsten. I stueetagen til højre boede Laust Peder og Gerda Hindkær. Faderen arbejdede på Phønix, og de havde to døtre. Den ældste hed Jonna. Den yngste Kirsten og jeg var legekammerater. Det gik ofte vildt for sig. Jeg husker noget med en smadret råglasrude i indgangsdøren... Og et par ødelagte briller... Da de flyttede, kom der en familie med efternavnet Svarrer, vistnok noget yngre end de øvrige beboere i opgangen. Jeg kan kun huske, at konen var sygeplejerske på Brørup Sygehus. I opgang nr. 5 husker jeg familien Andersen: Aage og Ellen. De fik en datter ved navn Dorthe, og familien flyttede senere til Kolding, hvor de i mange år drev bagerforretning fra Haderslevvej 89. I opgang nr. 7 boede familien Tulstrup. Niels Aage Tulstrup var ansat på Phønix, og her blev han mange år senere min chef. De havde to børn: Erik og Marianne. De var gode at besøge, for Erik havde alle numre af Anders And lige fra det første nummer i 1949. Familien flyttede senere til Mågevej. Vistnok i samme opgang boede familien Ovesen. Deres datter Annie blev min skolekammerat fra første skoledag i Vejen Byskole, til realeksamen på Østerbyskolen og endelig handelseksamen på Vejen Handelsskole. Annies storebror hed Bent. Mine forældre var de første, der fik fjernsyn i opgangen, så når der lørdag aften i TV var Ungarnshjælpen, "Kvit eller Dobbelt", Internationalt Melodi Grand Prix etc., var der biograf i vores stue. Konferencier ved Ungarnshjælpen i 1957 var Sejr Volmer-Sørensen, "Kvit eller dobbelt" kørte i perioden 1957-59 og blev ledet af Svend Pedersen. De fleste fra de andre lejligheder kom for at se udsendelsen, og de medbragte selv stole, der blev stillet op på række, så alle kunne se. Bagefter var der kaffe og kage. I det hele taget var der mange sammenkomster i opgangen, f.eks. også nytårsaften, hvor alle deltog. Til daglig blev der drukket megen kaffe og snakket/debatteret livligt, idet mødre på den tid jo var hjemmegående/hjemmearbejdende. Det sociale samvær blev prioriteret højt, og man fulgte med i hinandens liv. I kælderens var der vaskerum, cykel/barnevognsskur og tørrerum, der også kunne benyttes som beskyttelseskælder. I 1962 under Den Kolde Krig blev der omdelt en pjece, - jeg tror, den hed "Hvis krigen kommer", og den fortalte, hvordan vi skulle forholde os med hensyn til ophold i beskyttelsesrummet. Det gjorde et stort indtryk på os børn! Arealerne omkring "Teglgården" var meget børnevenlige. Legeplads med en stor sandkasse, en græsplæne og flisegange, der var velegnede til at køre på rulleskøjter på. Ved siden af og bag Teglgården var der marker, hvor man også kunne lege, f.eks. kunne man lege gemme, når kornet stod højt. Senere blev "Vestparken" bygget, og det var i den forbindelse, at husnumrene blev ændret, idet Lærkevej blev forlænget sydpå. Af indkøbsmuligheder var der på Lærkevej en købmand ved navn Tage Bruun. Når jeg skulle købe ind for min mor, skrev hun i kontrabogen, hvad jeg skulle have. Tage Bruun var rigtig rar ved os børn. Ofte fik jeg en salmiakstang, der blev rullet sammen i en plastikmælkekapsel, og så kunne den vare dejligt længe. Når kontrabogen var gjort op ved månedens slutning og det skyldige beløb betalt, fik vi som regel et stykke Pernille eller et stykke Senator chokolade uden beregning. Om lørdagen kom fiskehandler Lambæk med sin hestetrukne vogn, og så var der varmtrøgede ørreder til frokost. I 1962 flyttede vi i rækkehus på Lærkevej 41. Byggeriet blev kaldt "Rævefarmen", og her fik vi have. Flere familier fra Teglgården flyttede med til Rævefarmen, bl.a. familien Grøn, og de blev boende der resten af deres liv (i nr. 54). Familien Ovesen flyttede ind i nr. 45. I nr. 37 boede en anden af mine skolekammerater Birgit Jensen, og vi fulgtes også ad gennem hele skoleforløbet til og med Vejen Handelsskole. En ting, der står meget tydeligt for mig, var den 22. november 1963, - den dag, hvor præsident John F. Kennedy blev myrdet. De hjemmegående husmødre mødtes til kaffe hos os, og jeg kan huske, at de græd! Det var en begivenhed, der gjorde stort indtryk på en 11-årig pige. Købmand Tage Bruun blev afløst af Ole Gregersen Hansen, der kom fra Grindsted, og butikken blev udvidet og ændret til delvis selvbetjening. Over for købmandsbutikken var der kommet en slagter ved navn Kaj Jørgensen. Inden Kaj Jørgensen

kom til Lærkevej, handlede vi hos slagter Dall i Nørregade 77. Kaj Jørgensens steddatter Leni blev skolekammerat med mig og en god veninde. Ugeblade blev købt i Svends Kiosk i Nørregade 57, og frisuren blev trimmet hos "Kaj Barber", ligeledes i Nørregade. Det var muligt at handle ved forskellige salgsbiler: Der kom en bil med Valencia sodavand og én, hvor man kunne få byttet sin gasflaske for et beløb af 11 kroner. Mælkehandler Skov kørte rundt om eftermiddagen. Det store hit var jordbær-yoghurt, som var nyt i Danmark (eller i hvert fald i Vejen) dengang omkring 1965. Gennem alle årene fik vi den daglige mælk leveret ved døren. De tomme mælkeflasker blev stillet ud aftenen forinden. Jeg flyttede hjemmefra i 1970, og mine forældre blev i 1974 husejere på Nygårdsvej i Vejen. For dem var en lang epoke i Vejen Boligforening slut.